

A woman in a grey dress is walking away from the viewer down a city street at night. The street is illuminated by warm streetlights, and a brick wall is visible on the left. A large, bright yellow text 'KOODI' is superimposed over the scene, with the woman walking through it. A red, glowing energy beam or light streak curves across the upper right portion of the image.

ISABELLA
MALDONADO

KOODI

Isabella Maldonado

Koodi

Suomentanut Virpi Kuusela

SAGA Egmont

Koodi

Translated by Virpi Kuusela

Original title: *The Cipher*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020, 2024 Isabella Maldonado and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727081885

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

*Mikelle,
sydämeni toiselle puoliskolle.
Rakastan sinua.*

1

***Kymmenen vuotta sitten
Fairfaxin piirikunnan nuoriso- ja perheasiat, Virginian
osavaltion käräjäoikeus***

Nina Esperanza katsoi miestä, joka päättäisi hänen kohtalostaan. Tuomari Albert McIntyre silmäili ääneti eteensä tuotuja asiakirjoja. Nina esti jalkaansa tärisemästä pitkän tammipöydän alla ja piti kasvoillaan ilmeen, jonka toivoi käyvän kohteliaasta. Hakemus oli jätetty, todistajanlausunto oli kuultu – enää puuttui päätös.

Tuomari keskeytti lukemisen katsoakseen häntä, mittaili häntä katseellaan ennen kuin puhui. ”Olen valmis hyväksymään hakemuksenne, mutta ennen sitä haluan varmistaa, että ymmärrätte tämän päätöksen seuraukset. Tätä päätöstä ei voi kumota. Teillä on täysi vastuu kaikista teoistanne tai sopimuksista, joita tämän jälkeen teette.”

Ninan oikeudenkäynnin aikainen huoltaja Cal Withers nyki kaulustaan. ”Hän hyväksyy ehdot, herra tuomari.”

Withers oli Ninaa edustava oikeuden nimittämä asianajaja. Seitsemäntoistavuotias Nina ei voinut tehdä yksin hakemusta oikeudelle. Withersin hopeanharmaa tukka, syvät rypyt ja tyyni tehokkuus kielivät kokemuksesta. Hänen uupunut ilmeensä kertoi hänen vääntäneen kättä vuosikausia arvaamattomassa nuorisotuomioistuimessa, jossa saatettiin jakaa joko oikeutta tai epäoikeutta olosuhteiden mukaan.

Tuomari vilkaisi Withersiä ja kohdisti sitten seuraavat sanansa tytölle, jonka elämä oli muuttumassa peruuttamattomasti. ”Ymmärrän, miksi anotte tältä tuomioistuimelta itsenäisyyttä. Etenkin nykytilanteenne huomioon ottaen.”

Kuulemistilaisuuteen paikalle päässyt harvalukuinen yleisö liikahti istuimillaan, mutta Nina ei suostunut painumaan kyyryyn penkillään. Tapahtuneen jälkeen hän oli vannonut, ettei enää ikinä suostuisi palaamaan järjestelmään. Jos tuomari ei päättäisi hakemusta hänen hyväkseen, hän karkaisi uudelleen. Ja tällä kertaa kukaan ei löytäisi häntä ennen kuin hän olisi täyttänyt kahdeksantoista.

”Olette osoittanut, että pystytte elättämään itsenne”, tuomari McIntyre sanoi. ”Mutta mitä suunnittelette tämän jälkeen? Onko teillä tavoitteita tulevaisuudessa?”

Withers puhui ennen kuin Nina ennätti vastata. ”Herra tuomari, jättämistämme papereista käy ilmi, että päämieheni on hyväksytty George Masonin yliopistoon. Lisäksi hänelle on myönnetty stipendi sekä apuraha opiskelun kustantamiseksi. Hänellä on myös osa-aikatyö ja hän asuu yliopiston asuntolassa, missä hän –”

Tuomari kohotti maksaläikkäisen kätensä. ”Haluaisin kuulla nuoren neidin puhuvan itse.”

Withers oli yrittänyt säästää Ninan tältä hetkeltä. Asianajaja sekä Ninan sosiaalityöntekijä olivat valmistelleet häntä ennen kuulemistilaisuutta. Mikäli tuomari kysyisi häneltä hänen urasuunnitelmistaan, häntä oli neuvottu pitämään koskettava puhe siitä, että hän oli harkinnut sairaanhoitajan tai lastentarhanopettajan uraa tai lähtöä kehitystyöhön. Se ei periaatteessa ollut valhe. Hän *oli* harkinnut noita vaihtoehtoja. Noin sekunnin murto-osan. Sitten hän oli ymmärtänyt, mitä hänen pitäisi loppuelämällään tehdä. Mutta hyväksyisikö tuomari hänen valintansa?

Withers tönäisi pöydän alla jalallaan Ninan jalkaa. Nina tiesi, mitä asianajaja halusi hänen sanovan. Toisaalta hän ei ollut tehnyt koskaan mitään vain siksi, että joku käski hänen tehdä niin. Sen takia häntä luultavasti olikin palloteltu sijaiskodista toiseen.

Hän teki päätöksensä, oikaisi selkänsä ja valitsi totuuden. ”Aion opiskella GMU:ssa rikosoikeutta. Valmistuttuani liityn poliisivoimiin, etenen rikostutkijaksi ja vietän loppu-urani toimittamalla telkien taakse lapsia vaanivia hirviöitä.”

Withers hieraisi kasvojaan. Piirikunnan sosiaalityöntekijä pudisteli päätään.

Nina ei piitannut heidän reaktioistaan, vaan keskittyi tuomariin. ”Onko se riittävän pitkä tulevaisuudennäkymä, herra tuomari?”

Tuomari McIntyre siristi silmiään. ”Jatkatteko edelleen terapiassa?”

”Jatkan, herra tuomari.”

”Olosuhteet ovat muokanneet teistä hyvin itsenäisen varhaisessa iässä, neiti Esperanza”, tuomari McIntyre sanoi. ”Teidän tulee silti sallia muiden auttaa teitä tarpeen tullen. Muistakaa se.”

Oikeussaliin laskeutui hiljaisuus. Kaikki katseet kohdistuivat tuomariin. Odottavina.

Ninan hermot kiristyivät katkeamispisteeseen. Oliko hän juuri saanut tuomarin epäilemään, pystyisikö hän käsittelemään hänelle tapahtuneen? Hän pidätteli hengitystään.

Ikuisuudelta tuntuvan ajan jälkeen tuomarin syvä ääni rikkoi hiljaisuuden. ”Hyväksyn anomuksen.”

Nina huokaisi syvään.

”Seuraavaksi tähän toiseen asiaan.” Ninan hymy hyittyi tuomarin jatkaessa totiseen sävyyn. ”Anomus nimenmuutoksesta.” Tuomari kohotti notaarin vahvistaman asiakirjan. ”Haluatte vaihtaa nimenne Nina Esperanzasta Nina Guerreraksi. Anomuksen mukaan haluatte valita nimenne itse ettekä enää käyttää teille annettua nimeä. Voisitte tehdä tämän kahdeksantoista täytettyänne, joten mistä moinen kiire?”

Withers löysi äänensä. ”Herra puheenjohtaja, päämieheni sai nykyisen sukunimensä alkuperäiseltä sosiaalityöntekijältään, kun kävi ilmi, että hänen adoptionsa –”, Withers vilkaisi pahoitellen Ninaa, ”– olisi epätodennäköistä.”

Nina painoi katseensa syliinsä ristimiin käsiinsä. Hän ei ollut pikkutyttönä kuulunut vaaleisiin kiharatukkaisiin ja sinisilmäisiin lapsiin. Hänellä ei ollut posliininvaaleaa ihoa eikä rusoposkia. Sosiaalityöntekijät eivät olleet koskaan kuvailleet häntä *suloiseksi* tai *ujoksi*. Sen sijaan hän oli kuullut keskustenpätkiä, joissa oli esiintynyt sellaisia sanoja kuin *omapäinen* ja *jääräpäinen*. Hän ei ollut välttämättä ymmärtänyt

täysin niiden merkitystä noihin aikoihin, mutta hän tiesi, että nämä sanat – samoin kuin hänen tumma tukkansa, ruskeat silmänsä ja vaaleanruskea ihonsa – erottivat hänet muista tytöistä. Niistä tytöistä, jotka adoptoitiin.

Withers ehätti rikkomaan vaivaantuneen hiljaisuuden.

”Hänellä ei ollut sananvaltaa asiassa, ja hänen mielestään hänen itsenäistymisensä Virginian osavaltion holhouksesta on sopiva hetki valita nimi, joka kuvastaa hänen uutta polkuaan.”

Tuomari katsoi Ninaa tuuheita, harmaita kulmakarvojaan kohottaen. ”Uutta polkuanne?”

Nina kohotti päänsä ja katsoi tuomaria silmiin. ”Puhuttekko te espanjaa, herra tuomari?”

”En puhu.”

Nina hengitti syvään. Oli parasta puhua suoraan. ”Etsin ensimmäisen sosiaalityöntekijäni siltä ajalta, kun jouduin järjestelmään seitsemäntoista vuotta sitten.”

Tuomarin ilme vakavoitui. ”Olen tietoinen... olosuhteista.”

Olosuhteista. Neutraalin, asiallisen termin oli tarkoitus suojella Ninan tunteita. Tuomari luultavasti kuvitteli olevansa kiltti, muttei voinut kaunistella asiaa.

Nina oli jätetty kuukauden ikäisenä kuolemaan jäteastiaan.

Nina nielaisi palan kurkustaan ja jatkoi. ”Hänen nimensä on Myrna Gonzales. Hän kertoi minulle, että alun perin minusta oli käytetty nimeä Jane Doe -vauva. Hän halusi minun saavan etnisesti sopivan nimen, joten hän kutsui minua Ninaksi. Se on englanninkielinen versio sanasta *niña*, joka tarkoittaa ’tyttöä’ espanjaksi. Hän toivoi myös, että olisin niitä lapsia, joilla on onnellinen loppu, ja että minut adoptoitaisiin rakastavaan perheeseen. Siksi hän antoi minulle sukunimen Esperanza, joka

tarkoittaa 'toivoa.' Pala Ninan kurkussa kasvoi ja vaikeutti seuraavia sanoja. "En saanut onnellista loppua."

"Aivan, ette saanut", tuomari McIntyre totesi.

Tuomari ei yrittänyt kaunistella asiaa, mitä Nina arvosti.

"Mutta miksi Guerrera?" tuomari halusi tietää.

"Espanjan kielen sana *guerrero* tarkoittaa 'soturia' tai 'taistelijaa', ja kun lopussa on *a*, sana tarkoittaa naista."

Tuomari sulatteli hetken Ninan sanoja ennen kuin näytti oivaltavan. "Soturityttö."

Nina nyökkäsi. "Olen lakannut toivomasta", hän sanoi hiljaa ja kohotti sitten leukansa. "Tästä eteenpäin minä taistelen."

Nykyhetki***Accotinkjärven puisto, Springfield, Virginia***

Ryan Schaeffer hillitsi riemunsa. Hänen piti keskittyä. Tätä hetkeä oli edeltänyt niin paljon huolellista valmistelua.

Myöhäisiltapäivän auringon säteet siivilöityivät puiden tiheään latvuston läpi ja loivat valoläikkiä alapuolella olevalle juoksureitille. Lämmin, syksyinen tuulenvire kävi kahisten pensasaidan läpi, ja atsaleoiden hienoinen tuoksu toi hetkeksi helpotusta hänen parhaan ystävänsä pistävään hienhajuun.

Zippo kurkisti pensaiden takaa nähdäkseen hölkkääjän. ”Siinä hän tulee.” Hän kohotti kiikarin silmilleen ja tarkensi ne Accotinkjärven rannan lähellä mutkittelevalle polulle. ”Erotan hänen neonsinisen, hihattoman toppinsa.”

”Annahan kun minä katson.” Ryan kiskaisi kiikarin Zippon kädestä ja sai kaverinsa kiroilemaan railakkaasti. ”Totta.” Ryanin

pulssi kiihtyi hieman, kun hän tarkensi kuvaa. ”Hän on seksikäs.”

Hölkääjän lyhyeksi leikattu tumma tukka oli hiestä märkä ja seksikäs, ja niin olivat myös tämän jäntevää vartaloa verhoavat juoksutrikoot. Ryan katseli rytmikkäitä askeleita, jotka toivat naista lähemmäs hänen piilopaikkaansa. Hänen verensä kuumeni.

”Ja hän on pieni”, Zippo totesi. ”Hän ei varmasti paina viittäkymmentä kiloa enempää. Minkä verran hän pystyy kamppailemaan vastaan?” Hän tökkäsi luisevalla kyynärpäällä Rynia kylkeen. ”Tästä pitäisi tulla helppoa sinulle, hemmo.”

East Springfieldin lukion viimeisellä luokalla oleva Ryan oli jo isäänsä isompi. Neljä vuotta jalkapallon peluuta oli opettanut hänet taklaamaan juoksijan. Zippo oli oikeassa – hän voittaisi naisen leikiten. He olivat tulleet puistoon joka päivä jalkapallotreenien jälkeen harjoittelemaan, metsästämään. Tänään he olivat viimeinkin löytäneet... miksi Zippo olikaan naista kutsunut? *Saaliiksi*. He olivat metsästäjiä, ja nainen oli heidän saaliinsa.

Hän vilkaisi Zippoa. ”Et kai sinä aio jänistää?”

Zippo kouraisi nivusiaan. ”Hemmo, olen täydessä latingissa.”

Ryan nyökkäsi. ”Kuvaatko tämän?”

Zippo kohotti edellisviikolla ostamaansa prepaid-kännykkää. ”Olen valmiina.”

Ryan olisi ensin vuorossa, kun Zippo striimaisi koko jutun livenä. Hän oli vannonut, etteivät kytät voisi jäljittää mitään heihin. Ryan oli hankkinut kummallekin kommandopipot, jotta he voisivat vaihtaa paikkaa hänen lopetettuaan naisen kanssa.

Ryan kohotti peukut pystyyn. Tästä tulisi eepistä. Hän vilkaisi jälleen kiikarilla. ”Hän tulee kohdalle kolmenkymmenen sekunnin päästä. Parasta käydä asemiin.”

Ryan asettui pikajuoksijan lähtöasentoon tiheimmän pensaas viereen. Nainen ei näkisi häntä ennen kuin olisi liian myöhäistä. Hän katsoi naisen lähestymistä. He olivat valinneet paikkansa lähellä juoksureitin loppua, koska olivat ajatelleet, että nainen olisi siinä vaiheessa väsynyt, mikäli oli juossut koko lenkin, mutta ei sillä ollut väliä. Nainen oli pieni. Läheltä katsottuna tämän ruskeat silmät näyttivät valtavilta tämän pienissä kasvoissa. Ryan saisi nuo silmät laajentumaan vielä entisestään. Hänen kehonsa värisi odotuksesta, kun hän keskittyi ja odotti.

Heti, kun nainen juoksi hänen ohitse, hän syöksähti tämän kimppuun ja iski koko painollaan olkapäänsä tämän selkään.

Nainen lensi rähmälleen ruohikkoon polun viereen. Ryan oli iskenyt ilmat pihalle naisen keuhkoista, mutta hän arveli tämän toipuvan muutamassa sekunnissa sen verran, että alkaisi kirkua.

Sitä hän ei voisi sallia.

Nainen kierähti ympäri, kun Ryan heittäytyi uudelleen ja iskeytyi naisen päälle. Hän käytti kehonsa koko voimaa rusentaakseen naisen. Hän kuuli ilman pakenevan ähkäisyn säästämänä naisen keuhkoista ja tiesi hankkineensa itselleen muutaman lisäsekunnin hiljaisuutta.

Nainen alkoi taistella ennen kuin Ryan ennätti varautua. Naisen toinen kämmen heilahti ylöspäin ja osui hänen nenäänsä. Hän ulvahti ja huitaisi naisen käden sivuun. Kun hän yritti tarttua naisen käsivarsiin, tämä iski häntä polvella nivusiin. Hän puri hampaita yhteen ja onnistui olemaan kierähtämättä naisen päältä ja taipumatta kaksin kerroin.

Hän oivalsi jotakin. Jos hän ei saisi pian tilannetta haltuunsa, tämä hullu ämmä rökittäisi hänet. Hän vangitsi naisen sääret reisillään ja hamuili tämän ranteita. Ne olivat niin hennot, että hän pystyisi helposti pitämään kummastakin kiinni yhdellä kädellä. Hän tarttui toiseen ranteeseen ja hamuili juuri toista, kun hän tunsi polttavaa tuskaa pehmeässä lihassa leukaluun tuntumassa aivan korvalehden alapuolella.

Hän veti päätään taaksepäin, kohottautui hieman naisen päältä ja huomasi jotain mustaa naisen vapaassa kädessä. Oliko nainen puukottanut häntä? Verta ei näkynyt. Hän puristi edelleen naisen toista rannetta ja kohotti toisen käden iskeäkseen naista nyrkillä naamaan, kun tuska palasi ja sytytti jokaisen hermon olkapään yläpuolella. Nainen tökki häntä mustalla jutullaan.

Kaikki ajatukset kaikkosivat hirvittävimmän Ryanin koskaan kokeman kivun vuoksi. Tunne oli musertava, tuhoava, lamaanuttava.

Missä Zippo oli? Se pieni osa Ryanin aivoista, joka toimi yhä, ymmärsi, että hän tarvitsi apua itseään puolta pienemmän naisen nujertamisessa. Mihin helvettiin hän oikein oli hankkiutunut? Hän vilkaisi vasemmalle puolelleen ja huomasi Zippon harmaan t-paidan takahelman lepattavan, kun tämä pötki pakoon. Hän murhaisi mokoman pelkurin ensi tilaisuuden tullen. Hänen hermojensa syke hellitti aavistuksen, ja hän oivalsi allaan olevan naisen puhuvan.

Naisen suuret silmät olivat siristyneet. ”Mikä sinun nimesi on?”

Valtava kipu oli heikentänyt Ryanin ajatusprosessit alkeellisimmalle tasolle. Hänen synapseissaan sykki vain yksi asia. ”Sinä satutat minua.”

”Satutanko?” Nainen painoi kovempaa, ja Ryanin näkökenttä sumeni. ”Sepä ikävää. Minulla on ehdotus. Ei kannata käydä naisten kimppuun puistossa.”

Ryan sai aikaiseksi vain heikon vastalauseen. ”En minä... se oli vain pilaa. En ollut tosissani.”

”Älä yritä.” Nainen hymyili. ”Sinut on pidätetty.”

Todellisuus rysähti Ryanin niskaan, kun naisen sanat sinkosivat hänen aiemmin niin loisteliaalta vaikuttaneen tulevaisuutensa pimeyteen. Vielä vajaat viisi minuuttia aiemmin häntä oli odottanut yliopisto täyden jalkapallostipendin turvin. Nyt hän saisi heitellä koreja vankilan pihamaalla.

Hänen vettyneet silmänsä kohtasivat naisen vakaan katseen. ”Ky-kyttä?”

”Erikoisagentti Nina Guerrero.” Naisen ääni madaltui kuiskaukseksi. ”FBI.”

Seuraava päivä
FBI, Washington DC:n aluetoimisto

Nina istui jäykän vinyylituolin reunalla johtavan erikoisagentti Tom Ingersollin toimiston odotushuoneessa. Ingersoll oli piileskellyt puoli tuntia huoneessaan Ninan lähiesihenkilön, vastaavan erikoisagentti Alex Connerin kanssa.

Conner oli jättänyt Ninalle vastaanottoon viestin, jossa oli neuvonut häntä tulemaan Ingersollin toimistoon heti kun hän saapuisi töihin tänä aamuna. Nina oli ollut kaksi vuotta Washingtonin aluetoimistossa, ensimmäisessä pestissään FBI:hin liittymisen jälkeen, eikä häntä ollut koskaan aiemmin kutsuttu tapaamaan Ingersollia. Hän uskoi, että asian täytyi liittyä jotenkin hänen eiliseen lenkkiinsä puistossa työajan jälkeen, joten hän kävi tapahtumat mielessään läpi jälleen kerran kykenemättä ymmärtämään, mitä oli tehnyt väärin – jos ylipäättään mitään.

Hän kosketti varovasti kylkeään ja sävähti. Oliko se ääliö murtanut hänen kylkiluunsa heittäytyessään hänen päälleen? Jokaista lihasta särki, sillä kaveri oli iskeytynyt koko rusentavalla painollaan hänen pienikoisen vartalonsa päälle. Paikallispoliisi oli hälyttänyt ambulanssin, mutta Nina oli torjunut ensihoitajat, jotka olivat sen jälkeen varmistaneet, ettei hänen ahdistelijansa ollut saanut pysyviä vammoja. Hän oli kieltäytynyt kyydistä sairaalaan ja viettänyt loppuillan antamalla lausunnon entisille poliisikollegoilleen Fairfaxin piirikunnassa. Nyt hän pohti, olisiko sittenkin kannattanut käydä otattamassa röntgenkuvat ensiavussa.

Conner avasi oven ja keskeytti hänen mietteensä. ”Olemme nyt valmiit tapaamaan sinut.”

Nina nousi seisomaan ja meni toimistoon itsevarmaa esittäen. Peremmälle päästyään hän nyökkäsi Ingersollille tervehdykseksi ja istuutui sitten toiseen tämän pöytää vastapäätä olevasta kahdesta tuolista.

”Huolestuin kuultuani mitä sinulle tapahtui puistossa eilen”, Ingersoll aloitti. ”Hienoa nähdä, että olet kunnossa.”

”Täysin kunnossa, sir, kiitos.”

Conner istuutui viereiseen tuoliin. ”Poliisiraportin mukaan käytit taktista puolustuskynää ahdistelijaasi vastaan.”

Agenteilla oli oikeus kantaa asetta vapaalla ollessaan ja heitä rohkaistiin tekemään niin, mutta hölkkääminen oli haasteellista. Nina ei voinut hölkkätä puistossa ase kädessään ilman että joku ilmoitti poliisille, eikä asetta voinut piilottaa juoksutrikoiisiin. Vaihtoehdot olivat rajalliset, joten pieni kämmeneen piilotettava laite oli paras valinta.

Hän otti kynän povitaskustaan ja ojensi sen. ”Pidän aina lenkillä ollessani mukana jotakin, millä puolustautua.”

Ilmiömäinen trilleri saaliista ja saalistajasta.

Nina Guerrera pakeni sarjamurhaajan kynsistä 16-vuotiaana. Vuosia myöhemmin hän työskentelee FBI:n erikoisagenttina saadakseen lapsia väijyvät saalistajat telkien taakse.

Kun Nina päihittää puistossa kimppuunsa käyneen miehen, hyökkäyksestä leviää video internetiin. Video kerää nopeasti Ninalle miljoonia faneja, mutta he eivät ole ainoita katsojia: sen näkee myös mies, joka sieppasi Ninan 11 vuotta sitten. Sieppaaja päättää viedä vihdoinkin loppuun sen, minkä aloitti – ja hän käyttää sosiaalista mediaa saadakseen yleisön sairaalle pelilleen.

Sieppaaja murhaa teinitytön ja jättää jälkeensä salaperäisiä viestejä vetääkseen Ninan murhatutkintaan. Vihje vihjeeltä, murha murhalta Nina lähestyy piinaajansa virittämää ansaa samalla, kun koko maailma seuraa sivusta.

Koodi on mestarillinen trilleri, jonka elokuvaoikeudet Netflix on ostanut. Elokuvan päärooliin on kiinnitetty Jennifer Lopez.

Amerikkalainen bestseller-kirjailija **Isabella Maldonado** on entinen FBI-tutkija. Hän on työskennellyt yli kaksikymmentä vuotta väkivaltarikosten parissa ja rikkonut lasikattoja latinotaustaisena poliisipäällikkönä ennen kirjailijaksi ryhtymistään.